

Arrest

nr. 91 966 van 22 november 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 8 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 oktober 2012.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. VALCKE loco advocaat P.-J. STAELENS en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Uit uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (zie gehoorverslag DVZ dd. 21 september 2012) en uit andere bronnen in het administratief dossier blijkt dat u de Nigeriaanse identiteit bezit en afkomstig bent uit Benin City. In de vragenlijst van het CGVS, ingevuld door DVZ, verklaarde u dat uw vader lid was van de politieke partij genaamd PDP.

In 1997 stuurde uw vader u naar Rusland om geneeskunde te studeren. In 2000 vroeg hij u om zo snel mogelijk terug te keren naar Nigeria. Uw vader legde u uit dat hij lid was van een geheim genootschap, de Ogboni. Uw vader kreeg problemen met het geheim genootschap omdat ze hem vroegen een menselijk offer te brengen, met andere woorden: iemand te vermoorden. Uw vader weigerde dit echter, waardoor de leden van de Ogboni uw vader wilden vermoorden. Omdat uw vader

vreesde voor zijn leven en dat van zijn kinderen, dook u enkele maanden onder, tot de familie besloot u naar het buitenland te sturen uit veiligheidsoverwegingen. Ongeveer rond juni 2000 vermoordde het Ogboni genootschap uw vader en een tijdje later ook uw zus. U woonde verschillende jaren in Oostenrijk, waar u trouwde met A. B., met wie u een zoon hebt: O. S. U stelt dat u asiel kreeg in Oostenrijk. Op 8 november 2010 diende u in België bij de FOD Binnenlandse Zaken een aanvraag tot vestiging in de hoedanigheid van een gezinslid in, u legde een samenlevingscontract voor waarin staat dat u samenleeft met O. J.. De aanvraag tot vestiging in de hoedanigheid van een gezinslid werd op 10 maart 2011 geweigerd en u werd gevraagd het Belgisch grondgebied binnen 30 dagen te verlaten (zie Beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, administratief dossier). U tekende beroep aan tegen deze beslissing, maar op 17 augustus 2011 beëindigde O. J. liet ééenzijdig het samenlevingscontract, waardoor de grond voor uw aanvraag wegviel en u op 30 december 2011 opnieuw gevraagd werd het Belgisch grondgebied binnen 30 dagen te verlaten. Op 18 juni 2012 werd bij een controle vastgesteld dat u niet over geldige verblijfspapieren beschikte en werd u overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Brugge (CIB). Op 30 juli 2012 werd u overgeplaatst naar het Centrum voor Illegalen te Merksplas (CIM). Uw repatriëring was gepland op 11 september 2012. U diende op 11 september 2012 in Brussel een asielaanvraag in, waarna u werd teruggebracht naar het CIM. Omwille van uw langdurig verblijf in Oostenrijk werd een Dublin procedure opgestart. Oostenrijk wilde uw asielsdossier echter niet overnemen, aangezien de afhandeling van uw asielaanvraag in hun land reeds lang geleden is en u over een identiteitskaart van Nigeria beschikt met een afgiftedatum van 2005.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat vragen kunnen gesteld worden voor wat uw nood aan internationale bescherming betreft.

De asielmotieven die u bij DVZ aanbrengt op 21 september 2012 dateren van het jaar 2000, terwijl er in uw dossier een kopie van een Nigeriaanse identiteitskaart kan teruggevonden worden die werd uitgegeven in het jaar 2005. Dit suggereert dat u vijf jaar nadat u problemen zou gekend hebben in Nigeria, nog naar uw land bent teruggekeerd. U vermeldt tijdens uw asielaanvraag voor DVZ niet dat u terugkeerde naar Nigeria, noch dat u tijdens die terugkeer opnieuw problemen gekend zou hebben. Het feit dat u over een identiteitskaart beschikt die werd uitgegeven in het jaar 2005, suggereert dat de problemen die u verklaarde te hebben in het jaar 2000, niet meer actueel zijn.

Bovendien zou u reeds op 3 november 2010, bijna twee jaar geleden, in België hebben samengewoond met O. J. (zie administratief dossier, bijlage 20 inlichtingenblad B). U startte enkele procedures op om een geldige verblijfsvergunning in België te verkrijgen, maar u maakte uw vrees tegenover uw land van herkomst nooit eerder kenbaar door asiel aan te vragen bij de Belgische asielinstanties. Bovendien dient te worden vastgesteld dat u pas op 11 september 2012 asiel vroeg, terwijl u reeds op 18 juni 2012 naar een gesloten centrum werd overgebracht. Het feit dat u zo lang hebt nagelaten asiel aan te vragen ondermijnt fundamenteel de ernst van uw beweerde vrees voor een terugkeer naar Nigeria. Het feit dat u pas in september 2012, op zijn minst een kleine twee jaar na uw aankomst in België en bijna drie maand nadat u naar een gesloten centrum werd overgebracht, asiel aanvraag in België, is een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relateert als dusdanig de ernst van de door u beweerde 'vrees voor vervolging' of het 'risico op het lijden van ernstige schade'. Daarenboven kan opgemerkt worden dat u pas de dag waarop u zou gerepatriëerd worden asiel aanvraag, wat in het licht van het voorgaande doet vermoeden dat u geen werkelijke vrees had tegenover uw land van herkomst, maar dat u slechts uw uitzetting uit België wilde voorkomen.

Daarnaast blijkt uit het gehoor door het CGVS dat u blijk gaf van een gebrek aan medewerking aan de door u ingezette asiel procedure.

Toen u de kans kreeg om uw asielmotieven toe te lichten voor een medewerker van het Commissariaat-generaal, stelde u immers dat u geen interview wilde doen, dat u geen asiel wilde in België en dat u nergens over wilde praten (zie gehoorverslag CGVS p. 2, 3). Verder wilde u geen vragen beantwoorden (zie CGVS p. 3). Er mag van u als asielzoeker verwacht worden dat u de kansen die u krijgt om uw nood aan bescherming toe te lichten aangrijpt en het weigeren hiervan trekt de ernst van uw asielaanvraag verder in twijfel. U stelt dat u reeds asiel heeft in Oostenrijk (zie CGVS p. 2), maar u legt hier geen bewijzen van voor. U stelt dat u gewoon naar Oostenrijk wil en dat u geen asiel wil in België (zie CGVS p. 2). U werd er meermaals van op de hoogte gesteld dat uw asielaanvraag in Oostenrijk volgens onze informatie geweigerd werd en dat u om die reden niet naar Oostenrijk kan gebracht worden. Hoewel de data die genoteerd werden bij de verschillende stappen van uw asielprocedure in Oostenrijk niet lijken te kloppen, kan men toch afleiden dat u een asielaanvraag indiende, dat deze geweigerd werd, dat u in

beroep ging en dat er uiteindelijk een definitieve weigeringsbeslissing volgde (zie 'Answer to your information request in accordance with art. 21 Council Regulation (EC) No 343/2003). U werd er van op de hoogte gesteld dat een beslissing niet langer asiel te vragen in België ertoe leidt dat uw asielaanvraag wordt geweigerd en dat er geen garantie is dat u naar Oostenrijk zal kunnen terugkeren (zie CGVS p. 2). In plaats daarvan bestaat de kans dat u naar Nigeria zal worden teruggebracht (zie CGVS p. 2). U repliceerde hierop dat het dan maar zo is (zie CGVS p. 2). Naderhand werd u via een medewerker van het CIM gevraagd om een 'Verklaring betreffende afstand van de asielaanvraag' te ondertekenen, wat u weigerde (zie formulier 'Verklaring betreffende afstand van asielaanvraag' in het administratief dossier).

Uw weigering om voor het Commissariaat-generaal enige verklaring af te leggen en uw weigering om het document 'Verklaring betreffende afstand van de asielaanvraag' te ondertekenen kan dan ook geïnterpreteerd worden als een gebrek aan medewerking ten aanzien van de door u ingezette asielprocedure. De loutere bewering dat u asiel heeft in Oostenrijk bewijst niet dat uw asielmotieven gegrond zouden zijn, aangezien uw bewering niet overeenkomt met de informatie waarover wij beschikken en u verder geen bewijzen aandraagt dat u in Oostenrijk inderdaad asiel verkregen zou hebben. Bovendien, indien u werkelijk gevaar zou lopen, zou men verwachten dat u bereid zou zijn toe te lichten waarom u asiel nodig hebt, zelfs indien u overtuigd bent dat u in Oostenrijk al asiel hebt gekregen. Men kan immers beter het zekere voor het onzekere nemen. De vaststelling dat u dit weigert en dat u verklaart geen asiel te willen in België, draagt verder bij tot het vermoeden dat u enkel asiel aanvroeg om uw repatriëring te vermijden.

Hoewel het begrijpelijk is dat u wil terugkeren naar uw zoontje in Oostenrijk, is een asielaanvraag in de eerste plaats een manier om internationale bescherming aan te vragen en geen middel om terug te keren naar Oostenrijk. Wie asiel aanvraagt wordt verondersteld zich op de hoogte te stellen van de asielprocedure en zijn medewerking te verlenen aan de Belgische asielautoriteiten wanneer zij de waarachtigheid en gegrondheid van de asielaanvraag willen beoordelen. Aangezien u stelt dat u een advocaat contacteerde (zie CGVS p. 2), mag het CGVS er vanuit gaan dat u de kans had zich via hem op de hoogte te stellen van de asielprocedures.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat in uw hoofdte geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

U legde tijdens het gehoor geen documenten voor. In uw dossier kan een kopie van een identiteitskaart, uitgiftejaar 2005 en een kopie van een paspoort, uitgiftejaar 2011, worden teruggevonden. Deze wijzen bovenstaande argumentering echter niet, zij suggereren juist, zoals eerder reeds werd gesteld, dat de asielmotieven die u op 21 september 2012 bij DVZ aanbracht niet langer actueel zijn.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet evenals van het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

2.2.1. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft verzoekers asielaanvraag op individuele wijze onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven uiteengezet waarop hij zijn beslissing steunt. De asielaanvraag van verzoeker werd verworpen omdat (i) uit een neergelegde identiteitskaart blijkt dat verzoeker in 2005 is teruggekeerd naar Nigeria waardoor zijn beweerde problemen, die hij in 2000 situeert, niet langer actueel zijn, (ii) zijn asielaanvraag laattijdig was, wat afbreuk doet aan de ernst van zijn beweerde vrees en (iii) omdat verzoeker bij de commissaris-generaal weigerde verklaringen af te leggen en uitdrukkelijk stelde in België geen asiel te willen. Verzoeker onderneemt geen poging om deze vaststellingen, die allen blijken uit de stukken van het administratief dossier, te ontcrachten met objectieve argumenten. Hij beperkt zich tot het minimaliseren en vergoelijken van de drie bovenvermelde motieven evenals tot het wijzen op de algemene situatie in zijn land van herkomst en het bijvoegen van algemene informatie (stukken 3 en 4). Verzoeker wijt zijn gebrekkige medewerking aan een 'repressed memory' en citeert ter staving daarvan uit een Engelstalig wikipedia-artikel, doch laat na enig medisch getuigschrift bij te voegen. Het gedrag van verzoeker is onverenigbaar met het koesteren van een gegronde vrees en leidt in redelijkheid tot de conclusie dat het

relaas van verzoeker ongeloofwaardig is. Een ongeloofwaardig relaas kan op zich geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.2.2. Verzoeker meent in ondergeschikte orde aanspraak te maken op de subsidiaire bescherming omwille van de mensenrechtenschendingen in Nigeria. Hij citeert daarvoor uit een mensenrechtenrapport (stuk 4). Het louter verwijzen naar een algemene toestand en het citeren uit mensenrechtenrapporten is evenwel niet afdoende om een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet aan te tonen. Dergelijk risico dient te worden aangetoond middels een geloofwaardig relaas, waarvan *in casu* geen sprake is. Er bevinden zich verder noch in het administratief dossier, noch in het verzoekschrift enige elementen die erop wijzen dat er zich heden in Nigeria een situatie van willekeurig oorlogsgeweld voordoet die aanleiding zou kunnen geven tot het in aanmerking nemen van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

2.2.3. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. Verzoeker toont niet aan dat er onredelijk werd tewerk gegaan of dat de beslissing niet afdoende werd gemotiveerd. De materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet werden derhalve niet geschonden. Het enig middel is ongegrond.

2.2.4. In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die de Raad zouden verhinderen over het beroep te kunnen oordelen. Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2.5. Verzoeker kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. HOFFER,
mevr. K. VERHEYDEN,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER